

Sygn. akt IX Ka 718/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Sajtyna

Sędziowie: SO Aleksandra Babilon- Domagała

SO Anna Szeliga (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Iwona Stefańska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Andrzeja Kędziory

po rozpoznaniu w dniu 1 października 2013 roku

sprawy P. W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jędrzejowie VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą we Włoszczowie

z dnia 26 lutego 2013 roku sygn. akt VII K 90/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w części w ten sposób, że na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i 70 § 1 pkt. 1 kk wykonanie orzeczonej wobec P. W. kary 1(jednego) roku pozbawienia wolności warunkowo zawiesza ustalając okres próby na 3(trzy) lata;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. kwotę 619, 92 (sześćset dziewiętnaście 92/ 100) złotych tytułem kosztów obrony z urzędu oskarżonego w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych przed Sądem II instancji.

IX Ka 718/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Jędrzejowie VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą we Włoszczowie z dnia 26 lutego 2013r. w sprawie o sygn. akt VII K 90/13 oskarżony P. W.został uznany za winnego tego, że:

w nocy z 1 na 2 września 2012r. w S. gm. K. woj. (...), po uprzednim zerwaniu kłódki zabezpieczającej drzwi wejściowe dokonał włamania do kurnika, skąd zabrał w celu przywłaszczenia drób w postaci pięciu kur i jednego koguta o łącznej wartości 120 zł, działając na szkodę H. S., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat, po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, którą odbywał na podstawie wyroku Sądu Rejonowego we Włoszczowie o sygn. akt II K 837/09 w okresie od 14.02.2011r. do 14.08.2011r. za popełnione podobne przestępstwo umyślne

tj. przestępstwa z art. 279 par. 1 k.k. w zw. z art. 64 par. 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 par. 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności; na podstawie art. 63 par. 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres jego zatrzymania w sprawie od 2 września 2012r. do 3 września 2012r.; na podstawie art. 46 par. 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej H. S. kwoty 120 zł; zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. S. kwotę 619,92 złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu; zwolnił oskarżonego w całości od ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł na korzyść oskarżonego jego obrońca, który zaskarżył wyrok w całości i zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych mający istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie a polegający na przyjęciu, że oskarżony włamał się do kurnika używając w tym celu siekiery w sytuacji gdy nie stwierdzono zniszczonego np. „skobla” i nie znaleziono kłódki, co stanowiłoby dowód, iż oskarżony zabrał drób po uprzednim uszkodzeniu kłódki

a przez to:

2. przyjęcie błędnej kwalifikacji czynu z art. 279 par. 1 k.k. zamiast z art. 119 par. 1 k.w.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę wyroku przez zakwalifikowanie zarzucanego mu czynu z art. 119 par. 1 k.w. i wymierzenie kary ograniczenia wolności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego, jakkolwiek podniesione w niej zarzuty są bezzasadne, doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku jak w części dyspozytywnej orzeczenia.

W ocenie Sądu Okręgowego w toku prawidłowo przeprowadzonego przewodu sądowego Sąd Rejonowy zgromadził dowody niezbędne dla rozstrzygnięcia i prawidłowo ustalił stan faktyczny w sprawie. Dokonana ocena dowodów jest rzetelna i oparta na kryteriach zakreślonych w art. 7 k.p.k. Ocena dowodów, jako swobodna a nie dowolna podlega, więc ochronie prawa procesowego. Swoje stanowisko odnośnie wskazania, jakie fakty Sąd I instancji uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych należycie umotywowował w odpowiadającym wymogom procesowym uzasadnieniu.

W sposób wyczerpujący Sąd ten dokonał analizy dowodów i prawidłowo ustalił, że oskarżony P. W. dopuścił się popełnienia przypisanego mu czynu. Przypomnieć należy, że oskarżony w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do dokonania włamania do kurnika pokrzywdzonej [k.13-14]. Jego wyjaśnienia są zbieżne z zeznaniami H. S.. Oskarżony wskazał, że pomieszczenie było zamknięte na kłódkę, którą zerwał z drzwi przy pomocy siekiery. Prawidłowo Sąd Rejonowy nadał przymiot wiarygodności tym wyjaśnieniom oskarżonego, gdyż są zgodne nie tylko z zeznaniami pokrzywdzonej i funkcjonariuszy policji ale także z protokołem oględzin miejsca zdarzenia [k.7], z którego wynika, że na skoblu przy drzwiach ujawniono ślady po uderzeniach ostrym narzędziem. Obrońca oskarżonego kwestionując ustalenia Sądu I instancji pominął te dowody jak również nie dostrzegł faktu, że w pobliżu miejsca zdarzenia znaleziono siekiere [protokół oględzin k. 7, zeznania M. C. k.128].

Prawidłowo Sąd I instancji ustalił, opierając się również na wyjaśnieniach oskarżonego, że swym zachowaniem wyczerpał on znamiona występku z art. 279 par. 1 k.k. w zw. z art. 64 par. 1 k.k. Słusznie odmówiono przymiotu wiarygodności tej części jego wyjaśnień złożonych na rozprawie, gdy twierdził, że co prawda dopuścił się kradzieży, ale nie dokonał włamania gdyż drzwi nie były zabezpieczone. Trafnie uznano tą część wyjaśnień oskarżonego za niewiarygodną, stanowiącą jedynie próbę uniknięcia odpowiedzialności za czyn z art. 279 par. 1 k.k.

Ustalenia Sądu I instancji są prawidłowe i Sąd odwoławczy w pełni je akceptuje a obrońca oskarżonego w swej apelacji nie przedstawił żadnych rzeczowych argumentów, które mogłyby podważyć sposób rozumowania Sądu Rejonowego.

W ocenie Sądu Okręgowego wymierzona oskarżonemu kara 1 roku pozbawienia wolności bez jej warunkowego zawieszenia jawi się jako rażąco surowa. Sąd I instancji wymierzył oskarżonemu za przypisany mu czyn najniższy

przewidziany ustawą wymiar kary za przestępstwo włamania. Wskazał na znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu i odniósł się do uprzedniej wielokrotnej karalności oskarżonego, który odpowiada w warunkach art. 64 par. 1 k.k. W sposób niedostateczny wzięto jednak pod uwagę rodzaj i charakter konkretnego czynu przypisanego wyrokiem – jego wagę, niewielką wartość szkody, przyznanie się oskarżonego a także treść opinii psychiatrycznej [k.55-57]. Oskarżony jest osobą ociężałą umysłowo, o obniżonym intelekcie, miał w chwili czynu ograniczoną zdolność pokierowania swoim postępowaniem, ale nie w stopniu znacznym. Okoliczności te wpływają na stopień zawinienia, który nie jest znaczny.

Zgodnie z treścią art. 69 par. 1 k.k. sąd może warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności nieprzekraczającej 2 lat, kary ograniczenia wolności lub grzywny orzeczonej, jako kara samoistna, jeżeli jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Powyższa instytucja prawa karnego materialnego jest integralną częścią orzeczenia o karze i należy ją traktować jako specyficzną karnoprawną reakcję na popełnione przestępstwo. Podkreślić jednak należy, że sąd zamierzając wymierzyć karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, zobowiązany jest brać pod uwagę dyrektywy sądowego wymiaru kary określone w art. 53 kk. Sąd wymierza, więc karę według swego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W ocenie Sądu Okręgowego oskarżony jest sprawcą, co, do którego na obecnym etapie postępowania istnieje pozytywna prognoza resocjalizacyjna na przyszłość. Przyznając się do dokonania kradzieży wykazał pozytywną postawę wskazując, że mimo niewykonania kary zostaną osiągnięte cele kary, a w szczególności, iż nie powróci ponownie na drogę przestępstwa. Na oskarżonym ciąży również obowiązek naprawienia szkody, co pozwoli na zrealizowanie celów wychowawczych orzeczenia.

Mając na uwadze powyższe kierując się treścią art. 437 par., 2 k.p.k. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok jak w części dyspozytywnej orzeczenia.

Na rzecz adw. M. S. zasądzono od Skarbu Państwa kwotę 619,92 zł tytułem kosztów obrony z urzędu przed Sądem II instancji.

O kosztach sądowych za II instancję na rzecz Skarbu Państwa Sąd Okręgowy orzekł biorąc za podstawę art. 624 par. 1 k.p.k., art. 634 i art. 635 k.p.k .

SSO A. Szeliga SSO K. Sajtyna SSO A. Babilon -Domagała